

5. nedeľa po VN – 5.máj 2013 – Púchov nešpor Hoštiná

Iz 43,1.4.6

Susp.: Tu som, Pane, na Tvoj pokyn čakám,

tíško kľakám, Tebe sa odovzdávam.

Vyučuj ma prosím svojím slovom,

vládni srdcom, lebo mojím si Vodcom.

Čo Ty robíš, to je dobré a požehnané,

ako Ty chceš, nech sa aj so mnou stane. Amen.

*„Neboj sa, lebo som ťa vykúpil, povolal som ťa mojím menom; môj si ty!...
Ja som Hospodin tvoj Boh, tvoj Spasiteľ....pretože si bol drahý v mojich
očiach, vzácny si bol a miloval som ťa....Zďaleka prived' mojich synov, od
konca zeme moje dcéry, každého, kto sa volá mojím menom, koho som
stvoril na svoju slávu, koho som sformoval a učinil.“ Amen.*

Milí bratia a sestry!

Na hodinách náboženstva sa teraz so staršími žiakmi zaoberáme našou spoločnosťou. Ako vyzerá v súčasnosti, aké dobré hodnoty v nej vidia, a čo je zlé na dnešnom správaní. Žiaci dostali za úlohu porozmýšľať o svojej triede –čo je dobré na ich kolektíve, čo je zlé, a čoby chceli na svojej triede zmeniť. Zarážajúce bolo, že väčšina našla iba negatíva, a zmeniť by chceli všetko. Dokonca niektorí sa už nevedia dočkať, kedy školu skončia. Povedala som svoje skúsenosti, akí sme boli súdržní, a ako pekne si až dodnes spomínam na svoje roky v laviciach základnej školy.

Odpovede detí ma však naozaj veľmi zarazili. To je až také zlé? Keď už ani deti si nevedia porozumieť, keď sa necítia dobre medzi svojimi spolužiakmi, ako vyzerá spolunažívanie medzi nami dospelými? Asi naozaj treba na nás, na našom správaní meniť veľmi veľa, kým sa všetci budeme cítiť dobre, kým nikto nebude utláčaní, kým si budeme dôverovať a dobre sa mať. Na to sa musíme snažiť my všetci. Hoci sme odlišní, a možno ani nemáme navonok toľko toho spoločné, predsa my všetci patríme tiež do jednej veľkej triedy. Patríme medzi kresťanov. Do tohto spoločenstva nás povolal sám Hospodin v našom krste. Nenechal nás samých, napospas vlastnému osudu, ale pripojil svoje požehnanie k nášmu životu. Toto spojenie veľmi pekne opisuje prorok Izaiáš, ktorého slová sme počuli. Skrze proroka hovorí k nám Boh: „*Neboj sa, lebo som ťa vykúpil, povolal som ťa mojim menom; môj si ty!*“ Takto nežne sa prihovára ku každému z nás náš Stvoriteľ. Sme Jeho deti, Jeho zverenci, o ktorých sa

stará, a ktorým každý deň dáva všetko, čo potrebujú. On je to spojivo, skrze Neho sme navzájom spojení ako deti Božie. Prečo nás Pán Boh vlastne potrebuje? Prečo nás chce dať dokopy? Ved' sme takí rozdielni. Pochádzame z iných rodín, každý máme iné záľuby, povolania, iné deti, iné vlastnosti, iné hodnoty, sme iné povahy. Prečo chce Pán Boh vytvoriť skupinu ľudí, ktorí sú tak rozdielni?

Odpoveď na to tiež nájdeme u proroka Izaiáša: „*Ja som Hospodin tvoj Boh, tvoj Spasiteľ!...pretože si bol drahý v mojich očiach, vzácny si bol a miloval som ťa...*“ Pán Boh miluje ľudí už od stvorenia sveta. Ved' ženu Evu stvoril len preto, lebo videl, aký je Adam opustený a sám. Boh ľudí miluje, to len my sa Mu obraciame chrbtom a Ho zrádzame. Pán Boh mohol tomu urobiť rázny koniec, ale napriek tomu nám dáva šancu – dáva nám Ježiša Krista, svojho Syna, a s Ním nám dáva nové meno – kresťan – kresťanka, teda sme Kristovi patriaci. A v Kristovi sa stávame Božími. Boh mi hovorí: Môj si ty! Moja si ty! Patriš do môjho spoločenstva, pretože ťa mám rád. To je najvyššie vyznanie, aké sme mohli od Boha dostať.

Všetci teda patríme do spoločenstva veriacich. Aké je to naše spoločenstvo? Keby sme si aj teraz urobili malú anketu, možno by sme zistili, že ani s nami, s tou našou triedou, nie je všetko tak, ako by malo byť. Hoci sme spoločenstvom, nad ktorým bdie Pán Boh, predsa sme iba hriešni ľudia. Keď začali vznikať prvé cirkevné zbory, kresťania sa len učili tomu, ako žiť podľa Kristových slov. Napriek tomu, že zmeniť svoj

život nie je ľahké, kresťanov pribúdalo, lebo ich oslovilo Kristovo evanjelium. Vzdávali sa starého života, a vybrali si možno život ťažší, najmä v tých začiatkoch, keď boli kresťania prenasledovaní, ale vybrali si život s Kristom.

Aj my sme slobodní a môžeme si vybrať. Hoci nás všetkých Pán Boh povoláva, nie všetci reagujeme pozitívne Jeho výzvam. To vedel aj Ježiš, keď učeníkom povedal: „*Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.*“ (Mt 20,16). Pán Boh robí prvý krok, povoláva nás, ale my sami sa musíme rozhodnúť.

Niektoré spoločenstvá si vyberáme, iné nie – napr. rodinu si nikto z nás nevyberá, a ani tú školskú triedu. Ale vyberáme si kamarátov, deti si vyberajú krúžky. A aj to, že sa stanem kresťanom, veriacim človekom, je moje rozhodnutie. Boh ma volá, prihovára sa mi, a je na mne, či Ho budem chcieť počúvať, alebo nie. Je na mne, či Ho odmietnem, alebo Ho prijmem do svojho života, a budem s Ním žiť a Duch Svätý začne na mne konať svoje dielo.

Je veľa ľudí, ktorí sa hlásia ku kresťanstvu, sú pokrstení, a sem tam prídu aj do kostola. Ale veľa vecí im na tom našom spoločenstve vadí, hľadajú každú chybičku, sú nespokojní s Božími pravidlami. Nechcú sa v ničom podvoliť, kritizujú, a presadzujú svoju vôľu. Ak je takým ľudom zaťažko prijať Božie pravidlá, či pravidlá cirkvi, majú možnosť – môžu odísť a už nič nemusia mať s Bohom, ani s cirkvou spoločné. Práve pre

toto ani medzi kresťanmi nie je všetko v poriadku. Vznikajú sváry, roztržky, nedorozumenia.

Ak mi však záleží na mojej triede, na mojom spoločenstve, snažím sa, aby bolo čo najlepšie. Aby sa pri mne dobre cítili iní bratia a sestry. Aby videli na mne samom, aký má byť správny kresťan. Ten, kto verí v Pána Ježiša, slúži dobrým príkladom iným. Podobne radí apoštol Pavel svojmu priateľovi Timoteovi: „*Snaž sa za spravodlivosťou, pobožnosťou, vierou, láskou, trpezlivosťou, krotkosťou. Bojuj dobrý boj viery, dosahuj večný život, do ktorého si povolaný a pred mnohými svedkami vyznal si dobré vyznanie.*“ (1Tim 6,12) Svojimi životmi vydávame svedectvo o tom, akí sme, a čo je v nás. Ak niekto pije, fajčí, túla sa, kradne, je drzý - aký príklad, aké svedectvo o sebe vydáva? Pavel pred týmto varuje: „*Boh vás nepovolal k nečistote, ale v posvätení.*“ (1Tes 4,7). Ale ak niekto pomáha, je milý, láskavý, ten vydáva dobré svedectvo nielen o sebe, ale aj o Kristovi. Vydávať dobré svedectvo je aj našou úlohou. Svet na nás totiž hľadí. Ak robíme zle, škodíme aj Kristovi, ak dobre robíme, či žijeme, šírimo slávu Božiemu menu. Preto vždy pamätajme na to, že sme kresťania.

A to je veľmi dôležité. Apoštol Pavel totiž v Ef píše: „*Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolaní, vo všetkej pokore, nežnosti a trpezlivosti, znášajte sa vospolok v láske a usilujte sa zachovávať jednotu Ducha vo zväzku pokoja.*“ Ef (4,1) Dnes sa veľmi často stáva, že ľudia menia zamestnanie, a že často robia celkom inú prácu, než akú

vyštudovali. V kresťanstve to však neplatí. Pavol vraví: Žite tak, ako ste boli povolani – to znamená, ak som sa stal kresťanom – kresťankou, ak som veriaci človek, musím ním byť stále, počas celého svojho života, nemôžem žiť ako pohan, nemôžem žiť bez morálky, etiky, nemôžem žiť bez Boha.

Naša viera, naše členstvo medzi bratmi a sestrami vo viere, by nám malo ostať až do našej smrti. Pán Boh si totiž jedného dňa zhromaždí svojich verných. Izaiáš hovorí: *„Zďaleka prived' mojich synov, od konca zeme moje dcéry, každého, kto sa volá mojim menom, koho som stvoril na svoju slávu, koho som sformoval a učinil.“* Izaiáš hovorí, že Boh nás nielen stvoril, ale nás aj formuje, sme „ako člnok v ruke tkáča“, ktorý tká svoje dielo. Formuje, vychováva nás nielen pre dobrý život na tejto zemi, ale sprevádza nás skrze vieru preto, aby sme sa jedného dňa vrátili k Nemu. Tak to hovorí aj Kazateľ: *„Pamätaj na svojho Stvoriteľa....prach sa navráti do zeme, ako bol prv, ale duch sa vráti k Bohu.“* (Kaz 12,1.7)

Hospodin nás stvoril čistých. Roky života na tejto zemi s nami všeličo urobia. Naša viera, naše spoločenstvo by nám malo pomôcť k tomu, aby sme sa vrátili k svojmu Stvoriteľovi v dobrom stave. Nikto nebude ani bezhriešny, ani celkom bez chyby, ani dokonalý, taký bol len Kristus. Ale môžeme sa snažiť, aby sme boli čo najlepší. Na to potrebujeme spoločenstvo, aby sme sa vzájomne dvíhali, povzbudzovali, tešili, ale aj napomínali a usmerňovali. Vtedy budeme dobrí kresťania, keď budeme

brať spoločenstvo veriacich ako miesto, kde môžem spolu s inými rásť s Kristom, a nie sa umenšovať.

Bratia a sestry! Tešme sa z toho, že sme kresťania, neberme svoju vieru ako záťaž, ale ako veľký Boží dar. Nehanbime sa za spoločenstvo kresťanov, do ktorého patríme. Nebojme sa, lebo bdie nad nami náš nebeský Otec, ktorý nás miluje takých, akí sme. Počúvajte Jeho hlas, prichádzajte za Ním, lebo nás volá každého po mene. Spoločenstvo s Ním nikdy neskončí, lebo jedného dňa nás všetkých zhromaždí a privedie k sebe. Amen.